

Kui keiser rama Lutherusse kätte olli sa-
nud, käsks matwallitseja temma käest kulata,
mis ta sest asjast pididi arwama. Lutherus
kirjotas kohhe wastust sedda wiisi:

Kui mind kutsustakse etterullema, ei ma
jå ärra, ja kui ei peaks terwest senna sama,
siis lassen ennast haigest peast tallutada.
Et keiser mind kutsub, sedda arwan nenda
kui peaks mind Jummalalt kutsutama. Ur-
ge kartke, armolik Kuurwürst, et minna
peaksin pöggene ma ehk tagganema. Kui
hinnustawad nemmad sedda asja wäetaw-
pa lõpvetada, siis olgo se Jummal hõleks.
Sest se ellab ja wallitseb weel, kes need
kolm meest tulleahjus on hoidnud, ja kui
Temma ei tahha mind hoida, siis minno
ellust ep olle luggu. Ei siin ep olle hädda
karta, egga rõõmsa asja kulata, waid üks-
päänis sedda, et meie Ewangeliium ei jädks
jummalakartmatta inimeste kätte sedda ärs-
tateotada, ja peame walmis ollema, omma
werre se eest ärrawallada. — Lutherus sat

rõõmsaks wainuis, et ta teädis päwa tulles-
wad, mil temma usso ja Jummal toefanna
eest pididi laggedale ette astuma, ja ehk isse-
gi matriks sama, kui peaks luggu sedda
mõdda ollema. Ei otsind temma ommale
middagi, ei warra, egga au, egga melehead,
waid sure Jummal au ja tundminne ning
Jummal poia armoseädus need täitsid tem-
ma meelt ja aiasid tedda räkima, tunnistas-
ma, ja kindla melega tele minnema Wormsi
liina. Jättis mees ommad sõbrad Jumma-
laga, issiärranes omma abbimeest Melanhto-
nit, kes temmast norem, aaga ka sesamma
surekõli õppetaja olli, kus issiärranes Kreka
keelt õpetas. Lutherus pallus tedda ja üt-
les: Armas wend, kui minna mitte ei peäse
nende käest ja nemmad mind wahhest ärras-
tapwad, ärra lah'u sinna mitte selgest Ewan-
geliummi sannast ärra, egga jätta mitte tõe
kulutamatta. —

Keis Wittenbergi lin nuttis, kui Lutherus
tele hakkas minnema, mitto sadda innis